

LBRIS

We know
books

King of the South

Calia Read

Copyright © 2020 by Calia Read

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Regele Sudului

Calia Read

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Dragoș Ghițulete

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

READ, CALIA

Regele Sudului / Calia Read

trad. din limba engleză: Mădălina Voicu . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8563-6

I. Voicu, Mădălina (trad.)

821.111

CALIA READ

Regele Sudului

Traducere din limba engleză

Mădălina Voicu

LITERA

București

Prolog

RAINEY

M-am născut pe 5 iunie 1891, în plină arșiță a verii. Zilele erau atât de fierbinți, încât abia puteai respira. După ce apunea soarele, umiditatea rămânea cu încăpățănare în aer.

Oamenii dormeau cu ferestrele deschise, înfruntând riscul mușcăturilor de țânțari. Un strat de sudoare îți lucea pe frunte și pe gât noaptea întreagă.

Cu toate acestea, în noaptea în care m-am născut eu, o furtună a măturat orașul Charleston. A zdruncinat obloanele și a făcut ca vântul să șuiere prin crăpăturile ușilor de la intrare ale caselor de pe bulevardul The Battery¹.

– Tunetul acoperea țipetele mamei și plânsul tău, îmi povestea tata când eram mică.

– Diavolul știa că vii și s-a speriat, spunea mama.

Pentru mine, este fascinant ce își amintește fiecare din acea noapte.

Fratele meu mai mare, Miles, ar fi trebuit să fie plecat de acasă, dar, din cauza furtunii, l-au trimis la etajul trei. Imediat după ce m-am născut, Miles a coborât scările tropăind, urmat îndeaproape de prietenul lui cel mai bun.

Au dat buzna în cameră exact în momentul în care moașa mă așeza în brațele mamei, înfășată și fericită.

– Ea este sora ta mai mică, Raina Leonore.

După spusele mamei, Miles m-a mângâiat pe cap și m-a salutat. Prietenul lui a venit și el lângă mine și m-a analizat cu atenție.

– De ce are fața atât de roșie? a întrebat Livingston Lacroix râspicat.

¹ The Battery – bulevard și dig defensiv emblematic din Charleston, Carolina de Sud

Câteva secunde mai târziu am început să urlu și între familiile noastre s-a născut gluma că acesta a fost momentul care a definit relația pe care urma să o am cu Livingston.

Când m-a împuns cu degetul, am protestat.

Cu toate acestea, pe măsură ce anii au trecut și am crescut, eu aveam să fiu cea care îl împungea pe el. Aversiunea mea pentru Livingston creștea exponențial. Șicanele dintre noi deveniseră complexe și iscusite. Când știam că familiile noastre urmau să se întâlnească, mă preocupam să găesc cele mai bune modalități de a-l tortura. Și, la rândul lui, el făcea același lucru.

La doar șapte ani, am dus tachinările noastre la un alt nivel când l-am rănit în picior cu arcul și săgeata lui Miles. Livingston avea optsprezece ani. Prin felul lui de a fi, scotea tot ce era mai rău din mine și când mi-a spus să-i las în pace pe el, pe Étienne și pe Miles, m-am hotărât atunci și acolo că între noi va fi război. Am fugit în casă și am urcat scările. Am căutat în camera lui Miles până i-am găsit arcul și săgețile și am fugit înapoi afară, unde m-am cățărat într-un copac și l-am așteptat calmă pe Livingston.

Avea un farmec pe care nimeni nu-l putea nega. Putea să scape din orice necaz doar cu un zâmbet și să te facă să râzi în hohote și să uiți de tristețe. Dar nici un zâmbet sau cuvânt pe care le-ar fi spus nu puteau să îl salveze de precizia desăvârșită a tirului meu. În 1899, când a murit tata, am fost copleșită de durere și am fluturat steagul alb, în semn că mă predam. Livingston mi-a alungat durerea cu poveștile lui fantastice. Fiecare mai bună și mai inteligentă decât precedentă. Atât de vii și de reale, încât m-au transportat într-o altă lume, iar durerea mea s-a domolit. A fost ceva temporar, dar pentru o clipă am simțit că totul era bine.

Asemenea majorității bărbaților, nici el nu era prieten cu lacrimile. A avut ocazia să le vadă destul de des în anul de după moartea tatei, dar asta era un lucru ce nu putea fi evitat. Îmi simțeam ochii ca pe niște fântâni arteziene care nu puteau fi oprite. Într-o seară târziu, când a venit să îl viziteze pe fratele meu, m-a găsit plângând în grădină. S-a așezat lângă mine, sub un copac de Tillandsia, și m-a mângâiat pe mână. Nu voi uita niciodată ce mi-a spus atunci:

– Rainey, e mai multă putere în degetul tău mic decât vor avea vreodată mulți dintre bărbații în toată firea. În curând, vei învinge această durere. Te-ai născut ca să poți trece peste asta.

În 1901, pe când avea douăzeci și unu de ani, Livingston a fost cel care a fluturat steagul alb atunci când și-a pierdut părinții și fratele mai mic într-un accident de tren. I-am arătat aceeași bunătate, la rândul meu, spunându-i povești. A fost o perioadă întunecată pentru familia Lacroix și mai ales pentru Livingston. Știam mai bine decât oricine că, deși se va descurca mai bine în fața durerii, aceasta nu va dispărea niciodată. Pur și simplu a învățat să trăiască fără cei dragi. În acea perioadă, Livingston a devenit un vizitator frecvent în casa Pleasonton.

Până în 1902, Livingston Lacroix a devenit Regele Sudului, cu înfățișarea lui splendidă și cu un comportament periculos, la limita legii. A băut și a fermecat pe toată lumea în stânga și în dreapta în timp ce eu mă simțeam abandonată și dată la o parte. Nu mai avea nevoie de povești și de confort. Spre groaza tuturor rudelor, eu am fost prima care a luat în mână arma proverbială și a pus capăt tratatului nostru de pace.

Deși a absolvit colegiul odată cu fratele lui geamăn, Étienne, și cu fratele meu, Miles, ocaziile în care ne-am întâlnit au fost rare.

– Dumnezeu să o ajute pe cea care se va căsători cu el, spunea mama oftând când Livingston venea în vizită.

– Dumnezeu să apere lumea în care trăim, mormăiam eu ori de câte ori pleca, pentru că, oriunde mergea, erau șanse să lase în urmă un șir de inimi frânte.

Se transforma rapid în bărbat. Deși nu s-a plictisit niciodată de jocurile noastre, pe măsură ce anii treceau, continua să mă trateze ca pe sora cea mică a celui mai bun prieten. Când am mai crescut, mi-am dorit să fac lucruri care să îl determine să vadă că nu mai eram un copil, așa că purtam rochiile care se potriveau siluetei mele sau îmi lăsam părul desfăcut, sau foloseam chiar fard de obraji. Mama era oripilată de preferințele mele. Spunea că o adevărată doamnă din Sud nu ar face niciodată astfel de lucruri, dar mi-am jurat că, în momentul în care voi fi suficient de mare, le voi face pe toate trei pur și simplu pentru a demonstra ce era evident. Nu pentru afecțiunea lui Livingston.

Nu îmi plăcea de Livingston în sensul acela. Nu aveam să fiu niciodată una dintre multele femei care se îndrăgosteau de farmecul lui. Eram convinsă de acest lucru.

De-a lungul anilor, am fost în război unul cu celălalt. Dacă îl răneam cu cuvintele mele, îmi întorcea favorul de fiecare dată cu o constanță pe măsura așteptărilor. Femeile veneau și plecau din viața lui, iar eu eram acolo să-i amintesc că e un nemernic imposibil. Iar el zâmbea, cu zâmbetul lui răpitor care le făcea pe majoritatea dintre ele să roșească, și spunea: „Hei, Bestie mică, mi se pare că ești supărată că nu sunt nemernicul tău“.

Avea toată viața înainte și credeam că și eu la fel. Apoi însă, totul s-a schimbat când a izbucnit războiul. A plecat. A plecat și fratele meu. În 1919 el s-a întors. Fratele meu, nu.

Amândoi ne pierduserăm părți din suflet.

Problema era că nici unul dintre noi nu știam să cerem ajutor.

Și nici nu mai aveam steaguri albe de fluturat.

Capitolul 1

LIVINGSTON

Sângele mi se scurge printre degete, îmi pătează pielea și aco- peră murdăria de sub unghii. Cu amândouă mâinile apăs pe rana de la piciorul lui, folosesc cât de multă presiune pot, dar asta nu pare să ajute. Transpirația îmi picură de pe frunte direct în ochi.

Obuzele de artilerie care lovesc Țara Nimănuî produc mult fum în jurul nostru. Mirosul metalic al sângelui umple aerul. Șanțul în care se află unitatea a devenit casa mea în ultimele opt zile. Aici dorm, aici mănânc și mă apăr cu arma mea model Chauchat.

Alții nu sunt atât de norocoși. Alții mor aici. Sergentul de sub mine pierde prea mult sânge, așa că apăs și mai tare pe rană. „Oprește sângerarea. Oprește sângerarea. O să-l salvezi.“ Cuvintele astea mi se învârt prin cap.

Sângele nu se oprește deloc. Urlu după un medic până îmi pierd vocea, apoi mă uit în jur. Deasupra mea e o pasarelă șubredă care se întinde pe lățimea șanțului. Șuvițe de sârmă ghimpată sunt în- nodate în jurul ei.

Un coleg soldat îngrijește un alt soldat rănit. În tot acest timp, presiunea cu care apăs rana nu slăbește deloc. Cu toate acestea, simt că îl pierd pe sergent. Strig întruna după doctor. Chiar și după ce ochii sergentului se închid de tot, nu-mi iau mâinile de pe rană pen- tru că poate-poate, există o șansă ca el să fie salvat din acest iad de pe pământ...

Când mă trezesc, sunt transpirat din cap până în picioare. Nu îngrijesc nici o rană și nu aud oameni care mor în jurul meu strigân- du-și mamele. Nu aud nici sunetul focurilor de armă. Nu, în schimb, ochii mei clipeșc încet, adaptându-se la albul tavanului. Trec câteva secunde până îmi dau seama că sunt acasă. În Charleston. În camera mea, întins pe podea.

Dar sunt în siguranță.

Apoi, o roșcată drăguță îmi blochează imaginea către tavan.

– La naiba, spun eu, tresărind la apariția ei bruscă.

– Ah, bine că te-ai trezit, spune Serene sec.

Mă răsucesc pe o parte, mă sprijin pe cot și mă uit în sus la cumnata mea, cu ochii pe jumătate deschiși.

– Ce faci aici?

Din picioare, se uită în jos la mine.

– Mai bine ai întreba de ce eu și Étienne batem la ușă de zece minute?

– Nu primesc musafiri chiar acum, mormăi eu.

– Ei bine, atunci e bine că eu și fratele tău facem parte din familie și nu suntem simpli oaspeți, nu-i așa? spune Serene în timp ce traversează camera și deschide draperiile cu o smucitură.

Lumina puternică pătrunde în cameră, întetindu-mi instantaneu durerea de cap.

– Vrei să mă omori? Închide draperiile, gem eu în timp ce mă întind pe spate și îmi acopăr ochii cu un braț.

Mișcarea bruscă îmi provoacă greață și, deși am ochii închiși, camera începe să se învârtă în jurul meu ca și cum aș fi într-o barcă. Pașii lui Serene se aud pe podea în timp ce vine către mine. Din fericire, nu folosește un parfum puternic cum fac alte femei. Asta cred că m-ar înnebuni.

Oftează și mă împunge ușor cu piciorul în coapsă. Deschid doar un ochi suficient ca să văd că îmi arată abdomenul ei mărit.

– Eu nu mă pot apleca, evident, dar te pot ajuta să te ridici.

Nu sunt pe de-a-ntregul confuz după noaptea precedentă încât să am nevoie de ajutorul unei femei însărcinate. Mai am ceva mândrie, totuși. Cu atenție și foarte încet mă ridic și mă sprijin de marginea patului. Îmi strâng genunchii la piept, îmi las mâinile să îmi atârne între picioare și mă holbez la podeaua care a simțit greul pașilor multor strămoși Lacroix. „Ei au realizat atât de multe... spre deosebire de tine“, mă gândesc. Îmi ridic privirea.

– Cu ce pot să te ajut, Serene?

Serene începe să se plimbe prin cameră. Mă așteptam să vadă starea în care era și să aibă o expresie de dezgust pe față, dar nu. Se sprijină cu mâna de stâlpul patului în timp ce ridică o cămașă murdară de pe podea. Se uită după un loc unde să o pună și alege

un scaun din colț. Cu mâinile în șolduri, se uită în jos la mine fără să mă judece și fără dispreț. E ca și cum nu e deloc surprinsă să mă vadă într-o situație ca aceasta.

– Nici Étienne, nici eu nu am primit nici o veste de la tine și eram îngrijorați.

– Nu sunt un copil.

Serene ridică o pereche de pantaloni cu vârful pantofului. Scutură puțin materialul și îl lasă să-i atârne între degete înainte de a mă privi direct în ochi.

– Și ce ziceai?

Îmi las capul într-o parte și afișez un rânjel leneș.

– Vrei să îmi speli rufe, drăguță?

– Pune-o pe una dintre multele doamne îndrăgostite de tine, Lacroix, răspunde ea și îmi aruncă pantalonii în față.

Aproape că vomit când simt mirosul și arunc pantalonii cât colo exact în momentul când intră Étienne în cameră. Spre deosebire de Serene, el se arată nemulțumit de starea camerei. Încruntarea lui permanentă se adâncește până ce sprâncenele aproape i se ating. Îmi sprijin capul de pat și gem.

– Știe cineva din familia asta să bată la ușă?

– Da, răspunde fratele meu geamăn, noi am bătut, și chiar îndelung. Și pentru că nu ne-ai răspuns, ne-am permis să intrăm.

Étienne își încrucișează brațele și se uită gânditor la mine.

– Ai ratat slujba religioasă!

Evident că am ratat-o. Nu știe nimeni mai bine ca mine că am ratat-o. Când nu pot să-mi alung gândurile negre, beau, și beau, și iar beau până nu mai rămâne nici un gând. Beau până când dispar și ultimele gânduri despre cum or fi fost cele din urmă clipe de viață ale celui mai bun prieten al meu.

– Étienne s-a înecat cu Miles.

Ridic încet privirea.

– Poftim?

Étienne mijeste ochii către soția lui.

– Mi-ai promis că nu o să spui nimic.

– Da, dar unele lucruri chiar merită împărtășite.

Serena își îndreaptă acum atenția către mine.

– Când Rainey și mama ei au început să împrăștie cenușa lui Miles de-a lungul bulevardului The Battery, a venit o pală de vânt

care a luat cu ea și cenușa. Étienne al nostru și-a ales fix momentul acela să caște și s-a înecat cu cenușa lui Miles.

– Au voie să facă așa ceva? mă uit spre cei doi. Să împrăștie cenușa?

Étienne se uită tăios către soția lui, dar un rânjet reticent i se formează pe buze.

– Nu, dar numai prietenii foarte apropiați erau acolo, și tu știi cât de mult îi plăcea apa.

Ce poveste absurdă i s-a întâmplat celui mai rece și distant om pe care îl cunosc! În ciuda durerii de cap năucitoare și a stării generale de rău, încă pot să văd comicul din scena descrisă de Serene și zâmbesc.

Zâmbește și ea:

– Știam eu că o să te amuze povestea asta.

Étienne ridică din sprâncene.

– Serene, poți, te rog, să te concentrezi pe Livingston și nu pe mine. Crezi că se poate?

Își scutură capul ca și cum ar vrea să își limpezească mintea și bate din palme. Sunetul îmi vibrează prin cap.

– Așa e, să ne întoarcem la Livingston. Mă arată cu degetul. De ce nu ai venit?

– Am avut o întâlnire cu... Văd o sticlă goală pe jos și o ridic. Mă dor ochii când încerc să citesc cuvintele. An-gos-tu-ra, silabisesc eu rar. Învârt sticla și când văd profilul unui bărbat pe fundul sticlei, privesc chiorăș. Oh, Doamne, ce trăsături masculine are femeia asta!

Étienne îmi smulge sticla din mână și dă din cap.

– Țasta e Franz Joseph I al Austriei.

– Aha, acum se explică mustața.

Fratele meu injură și dă cu sticla de pământ. Dar în loc să se spargă, se lovește zgomotos de podeaua din lemn masiv și se rostogolește încet sub pat.

Eu mă mișc mult prea încet pentru a putea ajunge la sticlă, iar capul continuă să mă doară. Închid ochii și gem.

– De ce ai făcut asta? întreb eu cu o voce târăgănată. Putea să mai fie ceva de băut în sticla aia.

Când deschid ochii, îl văd pe fratele meu privindu-mă și abia stăpânindu-și indignarea. Pe față îmi apare o grimasă.

– Serene, poți să ne lași un pic singuri? întrebă Étienne gătit.

– Desigur.

Înainte să iasă din cameră, cumnata mea îmi mai aruncă o privire. Nici măcar nu încearcă să își ascundă tristețea. În ultimul timp, numai așa se uită la mine. După ce iese, Étienne se duce și se așază picior peste picior pe un scaun dintr-un colț al camerei.

– Étienne, oricât de plăcută ar fi liniștea asta încordată, zi-mi la ce te gândești. Am un pat în care să dorm.

Deodată, Étienne se apleacă, își așază coatele pe genunchi, își împreunează degetele și se uită gânditor la podea.

– Cât timp va mai dura chestia asta, mai exact?

– Ce să dureze?

Étienne lovește în aer cu vârful cizmei în direcția patului meu unde se rostogolise sticla de băutură goală.

– Asta!

– Chestia asta durează de ceva timp, rânjesc eu.

Étienne șuieră printre dinți:

– Ai treizeci și nouă de ani!

– Știu asta, doar avem aceeași zi de naștere.

– Nu te obosește rutina asta?

„Când ai văzut ce am văzut eu, nu, niciodată.“

Cu toții avem anumite credințe în viață, iar atunci când ne îndepărtăm de la ele, oamenii care ne sunt cel mai aproape observă asta. Prin urmare, acesta e motivul pentru care fratele meu e aici, acum. Étienne își dă seama că nu mai sunt acel Livingston veșnic jovial. Își dorește ca lucrurile să revină la normal, dar e mai mult pentru el decât pentru mine. Și dacă ar fi atât de ușor, m-aș întoarce imediat la Livingston care am fost odată. Doamne, ce n-aș da să fie așa!

– Sunt bine, așa că poți să pleci, Étienne!

Fratele meu continuă să mă analizeze. Ca să îl fac să plece, mă uit fix în ochii lui, deși corpul mă imploră să mă întind undeva cât mai repede.

– Foarte bine atunci, plec. Vorbim curând.

Étienne se îndreaptă către ușă, iar eu schițez un gest slab de adio.

Deodată, se oprește și se întoarce către mine.

– Trebuie să găsești ceva care să te scoată din casa asta. O să înnebunești dacă vei continua să trăiești în trecut.

– O să mă ocup de asta mâine-dimineață la prima oră. Imediat după ce fac o baie și mănânc ceva. Deși numai gândul la mâncare îmi întoarce stomacul pe dos.

Privirea lui Étienne se adâncește. Tocmai când credeam că nu are cum să mă respecte mai puțin de atât, cobor și mai jos ștacheta.

– Negarea creează o închisoare mai puternică decât barele de fier, îmi zice el.

Deschid gura să spun ceva, dar bufnetul ușii trântite îmi oprește replica ce îmi stătea pe limbă. Închid ochii și îmi masez tâmplele. Câteva secunde mai târziu, toată casa se zguduie de la ușa de intrare dată de perete. Étienne e nemulțumit de mine în momentul ăsta, dar își va reveni destul de repede.

Nu pot spune același lucru și despre mine. Îmi dau seama că fratele meu are dreptate. Trebuie să găsec ceva pe lumea asta care să îmi trezească interesul sau care să mă țină ocupat. Dar nu am nici energia și nici voința necesare. Pare că nu mai am nici un pic de forță în mine. Și din cauza asta beau. Ca toate zilele de azi să se contopească cu zilele de mâine... și cu zilele de după aceea.

Nu am trăit suficient de mult ca să beau în halul în care beau eu, dar pot spune că am văzut suficiente lucruri care pot să împingă pe cineva în brațele nebuniei. Durerea de cap nu dă semn să cedeze, iar pentru mine cel mai bun remediu pentru durere este alcoolul.

Mi se strânge stomacul. Nu pot să îmi dau seama dacă o să îmi fie rău sau dacă doar o să eructez. Mă întorc repede pe-o parte, închid ochii strâns și îmi aștept corpul să decidă ce vrea să facă. Scot un râgâit zgomotos. Pieptul mi se contractă și rămân nemișcat minute în șir. Am avut multe momente groaznice în viața mea, dar cred că ăsta e cel mai teribil. Ofterez și îmi trec degetele prin păr. Am nevoie de un miracol. Nu îmi pasă ce formă o să aibă sau în ce fel va vrea Dumnezeu să mă salveze. Am doar nevoie de ceva de care să mă agăț.

Capitolul 2

RAINEY

O înmormântare se face doar pentru cei vii, nu pentru cei morți. Îi forțează pe cei apropiați să își ia rămas-bun chiar și atunci când nu sunt pregătiți pentru asta.

De când eram copil, nu am fost niciodată în stare să mă confrunt cu moartea și nici pe deplin obișnuită cu înmormântările. Am văzut prea multe pentru o singură persoană.

Cu toate acestea, slujba de înmormântare a fratelui meu a fost frumoasă și au participat toți prietenii apropiați pe care i-a avut de-a lungul anilor. Toți în afară de o persoană. Aș fi putut să jur că l-am zărit pe Livingston, dar doar ce am clipit și imaginea lui a dispărut. Poate că imaginația mi-a jucat feste. Sau poate doar am vrut foarte tare să cred că Livingston o să facă tot posibilul să fie prezent. Sau poate l-am confundat cu fratele lui, Étienne. De multe ori, cei doi au o mimică foarte asemănătoare.

Bineînțeles, Étienne a venit împreună cu soția lui. Mamei nu prea îi place de Serene. Zicea despre ea că e necivilizată. Mulți din cercul apropiat de prieteni ai mamei gândeau la fel. Mie îmi făcea bine compania ei și o consideram de încredere. Părerile ei sincere erau revigorante. Serene Lacroix nu era vreo panseluță timidă și nici nu se sfia să arate asta. Mi se părea că orice mamă care încerca să își mărite fiica sau orice femeie singură de peste optsprezece ani o disprețuia pe Serene pentru că reușise ceva ce nu mai reușise nici o altă femeie: să îmlânzească un bărbat Lacroix.

Mai era vorba și de istoricul ei. Nimeni nu cunoscuse vreodată pe cineva din familia ei. O auzisem pe Serene odată menționându-l în treacă pe fratele ei Ian. Și Nathalie a confirmat că Serene avea doi frați. Serene spunea că familia ei trăiește undeva prin Midwest, dar nimic mai mult de atât. Eu nu voiam să mă amestec pentru că toți avem un trecut. Eram pur și simplu fericită că ne înțelegeam atât de bine. Și din momentul ăsta, aveam nevoie de orice sprijin posibil. Pentru că acum apăruse problema cu testamentul.

Nu am putut să dorm noaptea trecută cu gândul la ziua de azi. Deși eram mică atunci când a murit tata, tot îmi amintesc înmormântarea lui și frânturi ale zilelor ce au urmat. A fost extrem de greu să accept că nu mai era cu noi. Poate tocmai de aceea mă încăpățânam să nu cumva să cedez de dimineață la gândul că voi merge la înmormântarea lui Miles. Nu voiam să încep procesul de doliu și suferință.

Pe hol nu se aude decât ticăitul metodic de la ceasul bunicului.

În fața mea stă mama strângând în mână o batistă brodată. A fost pierdută toată ziua. Trupul lui Miles a fost găsit în mai, dar